

tror, at han har gentaget det 80 gange her i dag – at det overhovedet ikke var masseødelæggelsesvåben, der var grundlaget for, at vi gik i krig mod Irak, det var Iraks manglende samarbejde. Når hr. Holger K. Nielsen så siger, at manglende samarbejde ikke kan være nok, så siger statsministeren: Jo, jo, nej, nej, selvfølgelig ikke, det var manglende samarbejde, fordi han udgjorde en sikkerhedsrisiko, underforstået at han havde masseødelæggelsesvåben. Det er jo en tilståelse, det var altså vigtigt, at der var masseødelæggelsesvåben.

Og når der nu ikke var masseødelæggelsesvåben, og han altså nu ikke udgjorde en trussel, hvad er der så tilbage? Så er der kun det manglende samarbejde tilbage. Men er det manglende samarbejde, i hvert fald når vi ser det bagudrettet fra, så nok? Der ville jeg da godt spørge statsministeren, om statsministeren kan nævne andre eksempler i FN's historie på, at man har invaderet lande på grund af manglende samarbejde.

Jeg kunne da også godt tænke mig at høre, som også hr. Holger K. Nielsen spurgte om, hvordan statsministeren så stiller sig til alle de andre lande, som viser manglende samarbejde, hvoraf nogle af dem i øvrigt også udgør en trussel mod freden i regionen, f.eks. Israel? Skal de også invaderes? De samarbejder jo heller ikke og respekterer ikke FN's resolutioner.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er faktisk ét punkt, hvor jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Søndergaard i dag, og det er, at vi kører i ring, men det er sandelig, fordi spørgsmålene, som jeg har svaret på et hundrede og sytten gange, og jeg er ikke i stand til at tilføje noget nyt.

Kl. 15.15

Når jeg siger, at Saddam Hussein udgjorde en trussel, så baserer jeg det på, hvad FN's Sikkerhedsråd sagde så sent som i november 2002, hvor Sikkerhedsrådet i enstemmighed sagde, at Iraks krænkelse af sikkerhedsrådsresolutioner og spredning af masseødelæggelsesvåben og langtrækkende missiler udgør en trussel mod international fred og sikkerhed.

Nu har jeg så sagt det for hundrede sytten gange, og nu er jeg ikke i stand til at tilføje mere til det.

Søren Søndergaard (EL):

Det var så svært for statsministeren at gentage sig selv, at han helt undlod, slet ikke magtede at

svare på de to meget simple spørgsmål, nemlig om statsministeren kan give eksempler på andre tidspunkter i FN's historie, hvor man har invaderet et land på grund af manglende samarbejde, og hvordan han stiller sig til andre lande, som heller ikke ønsker at samarbejde med FN, men gang på gang sidder FN-resolutioner overhørig.

Ud over at jeg forventer at få svar på de to spørgsmål, må jeg altså konstatere, at statsministeren nu er nået frem til den opfattelse, at der var to grunde til, at den danske regering gik i krig. Den ene var manglende samarbejde, og den anden var, at Irak udgjorde en trussel. Det er jo det, statsministeren lige har sagt. Det er sådan set bare det, vi har efterlyst i et år, men jeg er glad for, at statsministeren langsomt er kommet frem til at slå det fast. Der var to grunde til, at man gik i krig: Irak udgjorde en trussel og det manglende samarbejde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Søndergaards konklusioner må stå helt for hans egen regning. Dem skriver jeg ikke under på. Men jeg kan som sagt ikke føje mere til, hvad jeg allerede har svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2919

9) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren redegøre for, hvad fraværet af masseødelæggelsesvåben i Irak betyder for en vurdering af Iraks formodede overtrædelser af FN's Sikkerhedsråds resolution 687 og resolution 678?«

Keld Albrechtsen (EL):

Vi kan jo på nuværende tidspunkt i den her høring konstatere, at det ikke længere står statsministeren klart, hvorfor han gik i krig. Jamen det kan vi jo konstatere. Den officielle begrundelse har statsministeren forsøgt at holde fast i hen over eftermiddagen; det kan han ikke længere.

Så vil jeg prøve på at komme ind på et andet spørgsmål, som jeg synes er meget vigtigt i denne her sag, nemlig: Hvad sker der i tilsvarende situationer i fremtiden? For statsministeren må vel være enig med mig i, at det, der skete, ikke var holdbart. Vi kan ikke risikere, at det gentager sig, at en regering går til Folketinget med et